

304 3)

Да приеме...

Изведиѣхъ бленуваното от векове ставаше възможно, изпълнено, истина. Този единствен, неповторим вече случай. Биваше ли, възможно ли беше да го изпусне. Не. Ако не приеме - това ще бъде безумие.

Ами кръстоносците?

те

Как щяха да посрещнат тази промена? Нямаше ли да пометат като буря и Визанс и България? Нямаше ли да бъде по-добре - да помогне на латинците и да подели с тях Визанс? Но дали те щяха да приемат съюз с българите? А от папата никаква вест! А Венгрия? Ако кръстоносците предпочетяха да се свържат с Еммерих и да поделат България?

На какви весни да мери? Как да различи истина от измама? Една само погрешна стъпка - и после векове трябваше тя да се изплаща...

Векове народът трябваше да търпи тежка робия. И да проклиня името на този, който е допуснал съдбоносната грешка.

Боже, Боже, научи ме, спаси ме... Калоян отправи взор към пезула в стената. Вътрея сияеше вятонисаната икона на Чудотвореца. Свети Димитър го гледаше с блага усмивка.

А България и цялото и бъдеще зависеха от съдбоносната дума, която трябваше да изречат устата му. Сякаш лудост пламваше в главата му. И пак старото вярно чувство шепнеше в сърцето му.

Пази се, пази се, Калояне. Лукави са ромейските обещания, невярно е ромейското приятелство. А утр? Утре, изгонени с българска помощ латинците, нямаше ли отново да пламне старата вражда и омраза? И все пак... И все пак... Да се изпусне такъв случай... Не беше ли престъпление? Калоян стисна с длани стегите си очи. Позова майка си, Мария... Отиде в стаята си, просна се пред матката икона на Чудотвореца....

~~Дълго и горещо се моли...~~ Дълго и горещо се моли...

Когато се върна, беше вече спокоен. Лицето му бе странно бледо, гънките на челото му се вдеха дълбоки и страшни.

- Кога мислиш да заминеш за Константиновград, Иваница? - попита с дрезгав глас Борил. - В два дни куманската конница ще бъде готова за